

Wyrok
Naczelnego Sądu Administracyjnego
z dnia 11 marca 2020 r.
II FSK 1040/18
Obniżenie wpłat na PFRON.
Zwiń/Rozwiń tezy

TEZA aktualna

Art. 22 ust. 2 ustawy 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych przewiduje po stronie uprawnionego podmiotu jako warunek obniżenia wpłaty terminowe uregulowanie należności za zrealizowaną produkcję lub usługę, bez odniesienia do daty oznaczonej na fakturze, oraz otrzymanie wymaganej informacji o kwocie obniżenia od sprzedającego. Nie sposób z takiego brzmienia przepisu wywodzić, że wyklucza on przyjęcie wymaganego terminu płatności na podstawie ważnie wiążącej strony umowy cywilnoprawnej, a nakazuje bezwzględne przyjęcie, wyrażnie błędnie i sprzecznie z taką umową, oznaczonego terminu na fakturze VAT przez wystawcę faktury.

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia NSA Jan Rudowski.

Sędziowie: NSA Małgorzata Wolf-Kalamala, WSA (del.) Krzysztof Przasnyski (spr.).

Sentencja

Naczelny Sąd Administracyjny po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2020 r. na rozprawie w Izbie Finansowej skargi kasacyjnej Minister Pracy i Polityki Społecznej od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 24 listopada 2017 r. sygn. akt III SA/Wa 696/16 w sprawie ze skargi Syndyka Masy Upadłości M. S.A. w upadłości z siedzibą w L. na decyzję Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 13 listopada 2015 r. nr (...) w przedmiocie określenia wysokości zobowiązania z tytułu wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych za grudzień 2013 r. i styczeń 2014 r.

- 1) oddała skargę kasacyjną,
- 2) zasądza od Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej na rzecz Syndyka Masy Upadłości M.

S.A. w upadłości z siedzibą w L. kwotę 1800 (słownie: jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie faktyczne

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 24 listopada 2017 r. sygn. akt [III SA/Wa 696/16](#) Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie po rozpoznaniu skargi Syndyka Masy Upadłości M. S.A. w upadłości z siedzibą w L., na podstawie [art. 145 § 1 pkt 1 lit. a i c\)](#) ustawy z dnia 30 sierpnia 2012 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r. poz. 1369 z późn. zm., dalej: "p.p.s.a."), uchylił decyzję Ministra Pracy i Polityki Społecznej (dalej: Minister) z dnia 13 listopada 2015 r. oraz poprzedzającą ją decyzję Prezesa Zarządu Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (dalej: Prezes PFRON) z dnia 15 czerwca 2015 r. w przedmiocie określenia wysokości zobowiązania z tytułu wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych za grudzień 2013 r. i styczeń 2014 r.

Rozstrzygnięcie zapadło w następującym stanie faktycznym.

M. S.A. skorzystała z obniżenia wpłat za PFRON na podstawie [art. 22 ust. 1](#) ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721 z późn. zm.) - dalej: "ustawa o rehabilitacji") w związku z uzyskaniem od swojego kontrahenta - Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Usługowego "C." (...) Spółka Jawna Zakład Pracy Chronionej (dalej: PPU C.) stosownej informacji, o której mowa w ww. przepisie oraz wobec uregulowania faktur VAT z dnia 31 grudnia 2013 r. i 31 stycznia 2014 r., wystawionych przez kontrahenta PPU C.

Faktury powyższe zostały wystawione za usługi świadczone przez PPU C. na rzecz strony skarżącej na podstawie umowy z dnia 30 stycznia 2013 r. Zgodnie z postanowieniami tej umowy termin płatności faktur wynosił 14 dni od daty doręczenia faktury kontrahentowi (skarżącej). Natomiast na spornych fakturach wskazany został inny termin płatności, tj. 14 stycznia 2014 r. i 14 lutego 2014 r. Minister w zaskarżonej decyzji przyjął, iż opłacenie faktur miało miejsce w terminie późniejszym niż wskazany na fakturach.

Sąd I instancji nie podzielił tego poglądu podkreślając, że istotne znaczenie ma okoliczność odmiennego określenia terminu płatności na fakturach w stosunku do postanowień łączącej strony umowy. Innymi słowy, faktury zawierają błąd w tym zakresie. Wystawca tych faktur naprawił błąd, wystawiając w dniu 19 września 2014 r. i 29 września 2014 r. faktury korygujące dotyczące błędnych faktur VAT, dokonując zmiany terminu płatności na termin płatności zgodnie z umową.

Organy, kierując się brzmieniem art. 22 ust. 2 i ust. 7 ustawy o rehabilitacji, odmówiły dokonany korektom faktur skuteczności prawnej, podnosząc, że nie można zmienić

terminu, który już upłynął, fakturami korygującymi wystawionymi ponad rok po wystawieniu faktur pierwotnych.

W związku z tym Sąd I instancji wskazał, że zgodnie z [art. 106 ust. 1](#) ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2017 r. poz. 1221 z późn. zm., dalej: "ustawa o VAT") w brzmieniu obowiązującym w 2013 r., podatnicy podatku od towarów i usług byli zobowiązani do wystawiania faktur VAT, potwierdzających dokonanie czynności podlegających opodatkowaniu tym podatkiem. W przypadku zaś, gdy podatnik m.in. stwierdził pomyłkę w cenie, stawce, kwocie podatku lub w jakiegokolwiek innej pozycji faktury, zgodnie z [§ 14 ust. 1](#) rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 marca 2011 r. w sprawie zwrotu podatku niektórym podatnikom, wystawiania faktur, sposobu ich przechowywania oraz listy towarów i usług, do których nie mają zastosowania zwolnienia od podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. Nr 68, poz. 360) wystawiał fakturę korygującą. Od 1 stycznia 2014 r. kwestię wystawiania faktur korygujących reguluje przepis [art. 106j](#) ustawy o VAT, który w ustępie 1 pkt 5 przewiduje obowiązek wystawiania faktury VAT w przypadku stwierdzenia pomyłki w cenie, stawce, kwocie podatku lub w jakiegokolwiek innej pozycji faktury. A zatem kontrahent skarżącej, po stwierdzeniu, że sporne faktury zawierają błąd dotyczący określenia terminu płatności postąpił zgodnie z przepisami, wystawiając faktury korygujące, dotyczące terminu płatności. Faktury korygujące wywarły zamierzone skutki prawne, tj. poprzez ich wystawienie doszło do prawidłowego, a więc zgodnego z postanowieniami łączącej strony umowy z dnia 30 stycznia 2013 r., określenia terminu płatności należności wynikających z faktur pierwotnych. Doprowadziło to do stanu, w którym dokumentacja podatkowa (faktury i faktury korygujące) odzwierciedlała rzeczywisty przebieg transakcji, zgodny z ustaleniami umownymi stron. Wobec tego, zdaniem Sądu I instancji, nie było podstaw prawnych do kwestionowania ważności faktur korygujących. Nie daje takich podstaw również okoliczność, że faktury korygujące zostały wystawione po roku od wystawienia faktur pierwotnych. Podatnik może skutecznie korygować swoje rozliczenia podatkowe do chwili upływu terminu przedawnienia, a więc w okresie 5 lat od końca roku, w którym powstało zobowiązanie podatkowe w tym podatku. Nadto faktury korygujące zostały wystawione przed wszczęciem kontroli u skarżącej.

Podsumowując, Sąd stwierdził, że brak uwzględnienia w okolicznościach niniejszej sprawy wystawienia faktur korygujących doprowadził do naruszenia przez organy orzekające zarówno art. 22 ust. 2 i ust. 7 ustawy o rehabilitacji jak i przepisy postępowania: [art. 122](#) i [art. 187 § 1](#) ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613 z późn. zm.; dalej: "O.p."), które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Sąd zauważył, że do wpłat na Fundusz - z mocy art. 49 ust. 1 ustawy o rehabilitacji, stosuje się przepisy O.p. Organ odwoławczy naruszył zasadę prawdy obiektywnej poprzez poczynienie ustaleń sprzecznych z zebrany materiał dowodowy. Jak

wynika z treści zaskarżonej decyzji płatność za fakturę VAT nr (...) miała nastąpić w dniu 28 stycznia 2014 r. Tymczasem, jak wynika z akt administracyjnych, dokładnie z wyciągu z rachunku bankowego skarżącej (karta 37 aktu administracyjnego) płatność za ww. fakturę nastąpiła w dniu 27 stycznia 2014 r. Analogicznie płatność za fakturę nr (...) zdaniem organu miała nastąpić w dniu 23 grudnia 2013 r., tymczasem jak wynika z wyciągu z rachunku bankowego (karta 33 akt administracyjnych) płatność ta miała miejsce w dniu 24 lutego 2014 r. Przy czym, w przypadku płatności przelewem, datą zapłaty jest data obciążenia rachunku bankowego nabywcy na podstawie polecenia przelewu.

Wadliwie również w zaskarżonej decyzji wskazano, że fakturą VAT nr (...) z dnia 29 września 2014 r. korygującą pierwotną fakturę z dnia 31 stycznia 2014 r. zmieniono termin płatności zgodnie z umową do dnia 28 stycznia 2014 r., podczas gdy z faktury korygującej wynika, że termin ten został zmieniony na dzień 25 lutego 2014 r. Minister w żaden sposób nie uzasadnił w treści zaskarżonej decyzji, czemu przyjął odmienne daty, niż to wynika z zgromadzonego materiału dowodowego. Jednocześnie nie może budzić wątpliwości, że prawidłowe ustalenie daty płatności spornych faktur jest istotną okolicznością niniejszej sprawy.

Sąd zalecił organowi przy ponownym rozpatrywaniu sprawy dokonanie ustaleń w oparciu o prawidłowo zgromadzony materiał dowodowy czyli w tym przypadku - uwzględniający faktury korygujące z dnia 19 września 2014 r. i z dnia 29 września 2014 r. oraz wyciągi z rachunku bankowego skarżącej. Sąd zobowiązał organ do uwzględnienia oceny prawnej zawartej w wyroku, a w konsekwencji uznania, że termin płatności wynosił 14 dni od dnia doręczenia skarżących faktur pierwotnych. Rolą organu ponownie prowadzącego postępowanie w niniejszej sprawie będzie ustalenie kiedy nastąpiła płatność oraz czy płatność za faktury z dnia 31 grudnia 2013 r. oraz z dnia 31 stycznia 2014 r. była dokonana w terminie, tj. w ciągu 14 dni od daty ich doręczenia. Na podstawie akt niniejszej sprawy nie sposób bowiem ustalić daty doręczenia skarżących faktur z 31 grudnia 2013 r. oraz 31 stycznia 2014 r. Dopiero dokonanie ustaleń w tym zakresie pozwoli na wydanie decyzji co do meritum, tj. spełnienia warunku, o którym mowa w art. 22 ust. 2 ustawy o rehabilitacji.

W skardze kasacyjnej od tego wyroku Minister zaskarżając go w całości, zarzucił: 1. na podstawie [art. 174 pkt 2](#) p.p.s.a. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. - [art. 145 § 1 pkt 1 lit. c](#) p.p.s.a. oraz [art. 141 § 4](#) p.p.s.a. w zw. z [art. 122](#), [art. 187 § 1](#) O.p." w zw. z art. 49 ust. 1 ustawy o rehabilitacji poprzez uznanie, że organ nie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych wobec braku uwzględniania postanowień umowy zawartej w dniu 30 stycznia 2013 r. pomiędzy nabywcą a sprzedającym oraz faktu wystawienia faktur korygujących z dnia 19 września 2014 r. oraz 29 września 2014 r., a w konsekwencji uwzględnienie skargi i błędne uznanie, że normy te zostały naruszone,

- [art. 145 § 1 pkt 1 lit. c](#) p.p.s.a. w zw. z [art. 141 § 4](#) p.p.s.a. w zw. z [art. 133 § 1](#) p.p.s.a. poprzez wewnętrznie sprzeczne uzasadnienie wyroku oraz brak wyrażenia własnej oceny, co do zabranego materiału dowodowego na podstawie akt niniejszej sprawy, a jedynie powielenie uzasadnień wyroków Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 10 listopada 2016 r., sygn. akt [III SA/Wa 3488/15](#) oraz [III SA/Wa 3489/15](#);

2. na podstawie [art. 174 pkt 1](#) p.p.s.a. naruszenie prawa materialnego:

- art. 22 ust. 2 w zw. z art. 22 ust. 7 ustawy o rehabilitacji poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że dla ustalenia terminu uregulowania należności za zrealizowaną produkcję lub usługę nie jest wiążący termin płatności wynikający z faktury, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie poprzez przyjęcie w stanie faktycznym przedmiotowej sprawy, że termin ten wynika z postanowień umowy zawartej w dniu 30 stycznia 2013 r., - art. 22 ust. 7 w zw. z [art. 22 ust. 1](#) i 2 ustawy o rehabilitacji poprzez niewłaściwe zastosowanie i błędne uznanie, że w stanie faktycznym ustalonym przez organ administracji, nie można było stwierdzić, że nie doszło do uregulowania należności w terminach określonych na fakturach, a tym samym, że brak było podstaw do przekazania przez sprzedającego informacji o kwotach obniżenia.

Przy tak sformułowanych zarzutach organ wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości na podstawie [art. 188](#) p.p.s.a. i rozpoznanie skargi, ewentualnie o uchylenie wyroku w całości na podstawie [art. 185 § 1](#) p.p.s.a. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona skarżąca wniosła o jej oddalenie, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko, a ponadto podniosła, że w aktach sprawy znajdują się faktury VAT nr (...) oraz nr (...), które opatrzone zostały prezentatą M. S.A. wskazującą na datę ich doręczenia spółce tj. odpowiednio 14 stycznia 2014 r. oraz 11 lutego 2014 r.

Uzasadnienie prawne

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na uwzględnienie, jakkolwiek nie wszystkie tezy podniesione w uzasadnienie zaskarżonego wyroku zasługują na aprobatę.

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadza się od ustalenia, czy spółka uregulowała terminowo należność za faktury VAT z dnia 31 grudnia 2013 r. i 31 stycznia 2014 r. wystawione przez sprzedawcę - PPU C., a w konsekwencji czy miała prawo do obniżenia wpłaty na Fundusz na podstawie art. 22 ust. 2 i ust. 7 ustawy o rehabilitacji. Odnosi się

ona zatem zarówno do sfery ustaleń faktycznych, jak i wykładni i zastosowania prawa materialnego.

Tożsamy problem prawny był przedmiotem rozważań Naczelnego Sądu Administracyjnego, w wyrokach z dnia 12 lutego 2019 r., sygn. akt [II FSK 306/17](#) oraz [II FSK 307/17](#) (publ. www.orzeczenia.nsa.gov.pl) i Sąd w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę pogląd i argumentację zaprezentowaną w powyższych orzeczeniach w pełni podziela i przyjmuje je jako własne.

Spółka wywodziła, że należność uregulowała w terminie wynikającym z łączącej oba te podmioty umowy cywilnoprawnej a błąd wystawcy faktur, skorygowany następnie fakturami korygującymi, co do oznaczenia daty płatności, nie może przesądzać o prawidłowym terminie tejże płatności. To stanowisko co do zasady podzielone zostało przez Sąd pierwszej instancji.

Z kolei zdaniem organu, przesadzające znaczenie ma data płatności nawet omyłkowo wskazana na fakturze, nawet jeżeli została skorygowana już po upływie terminu płatności.

W skardze kasacyjnej sformułowano zarzuty oparte na obu podstawach kasacyjnych z [art. 174](#) p.p.s.a., a więc zarówno naruszenia przepisów postępowania, mające w ocenie kasatora istotny wpływ na wynik sprawy (pkt 2), jak i naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie (pkt 1).

Pozbawiony podstaw w ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego jest zarzut oparty na podstawie z [art. 174 pkt 2](#) p.p.s.a. sformułowany jako naruszenie [art. 145 § 1 pkt 1 lit. c](#) oraz [art. 141 § 4](#) p.p.s.a. w zw. z [art. 122](#), [art. 187 § 1](#) O.p. i art. 49 ust. 1 ustawy o rehabilitacji poprzez uznanie, że organ nie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych nie uwzględniając postanowień umowy zawartej pomiędzy nabywcą i zbywcą oraz faktu wystawienia faktury korygującej. Należy zauważyć, że zasadnicze okoliczności sprawy są w większości w istocie niesporne, natomiast sporna jest kwestia ich materialnoprawnych skutków w świetle przywołanych przepisów ustawy o rehabilitacji. Poza sporem pozostaje to, że Spółkę M. i PPU C. łączyła umowa z dnia 30 stycznia 2013 r. Zgodnie z jej postanowieniami termin płatności faktur wynosił 14 dni od daty doręczenia faktury kontrahentowi (skarżącej).

Poza sporem pozostaje to, że na spornych fakturach z dnia 31 grudnia 2013 r. i 31 stycznia 2014 r., oznaczono termin ich płatności, odpowiednio: 14 stycznia 2014 r. i 14 lutego 2014 r. a zatem niezgodnie z postanowieniami tejże umowy.

Jak słusznie zauważył Sąd w zaskarżonym wyroku, z akt administracyjnych wynika, że płatność za ww. faktury nastąpiła odpowiednio: w dniu 27 stycznia 2014 r. oraz 24 lutego 2014 r. tj. w terminach innych, aniżeli wskazano w zaskarżonej decyzji. W konsekwencji spółka dokonała obniżenia wpłaty na PFRON na podstawie informacji PPU C. o kwocie obniżenia. Wreszcie, jak wynika z akt sprawy w dniach 19 września 2014 r. i 29 września

2014 r. zleceniobiorca wystawił korekty spornych faktur VAT wskazując prawidłowy termin płatności zgodnie z umową.

Zarówno Sąd pierwszej instancji, jak i organ w skardze kasacyjnej, błędnie wywodzą natomiast, że na podstawie akt sprawy nie sposób ustalić, kiedy sporne faktury zostały spółce doręczone.

Trafnie podkreślono w odpowiedzi na skargę kasacyjną, że w aktach sprawy znajdują się faktury VAT nr (...) oraz nr (...), które opatrzone zostały prezentatą M. S.A. wskazującą na datę ich doręczenia spółce tj. odpowiednio 14 stycznia 2014 r. oraz 11 lutego 2014 r.

Okoliczność ta nie została przez organ zweryfikowana i brak jest odniesienia do niej w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Niepoddanie zaś ocenie tej okoliczności, istotnej dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, stanowi naruszenie obowiązku wyczerpującego rozpatrzenia całego materiału dowodowego, wynikającego z [art. 187 § 1 O.p.](#)

Nie mógł skutkować uchYLENIEM zaskarżonego wyroku zarzut naruszenia [art. 145 § 1 pkt 1 lit. c](#) p.p.s.a. w zw. z [art. 141 § 4](#) p.p.s.a. w zw. z [art. 133 § 1](#) p.p.s.a. Wynikający z ostatniego z wymienionych przepisów obowiązek wydania wyroku "na podstawie akt sprawy" oznacza zakaz wyjścia poza materiał znajdujący się w tych aktach. Do naruszenia tego przepisu doszłoby wówczas, gdyby Sąd I instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na materiale innym niż ten, który jest zawarty w aktach sprawy. Przepis [art. 133 § 1](#) p.p.s.a. nie może natomiast służyć kwestionowaniu ustaleń i oceny przyjętego w sprawie stanu faktycznego.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika w sposób niebudzący wątpliwości, jakiej interpretacji znajdujących w sprawie zastosowanie przepisów dokonał Sąd, natomiast sama tylko okoliczność, że w części zaprezentowana argumentacja jest powtórzeniem fragmentu innego orzeczenia, pozostaje bez wpływu na prawidłowość rozstrzygnięcia. Ocenie nie podlega bowiem to, czy i w jakiej mierze sąd podzielił stanowisko wcześniej wyrażone, lecz to czy strona może skutecznie odczytać w uzasadnieniu motywy stojące za podjętym rozstrzygnięciem (por. wyrok NSA z dnia 1 marca 2019 r., [II FSK 3185/18](#), publ. CBOSA). W niniejszej sprawie uzasadnienie - poza wskazanym wcześniej uchybieniem - odpowiada temu wymogowi.

Przechodząc do oceny zarzutów naruszenia prawa materialnego, które również zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego są pozbawione podstaw, wypada przywołać mające zastosowanie w sprawie przepisy regulujące kwestie obniżenia wpłaty na Fundusz.

Zgodnie z art. 22 ust. 2 ustawy o rehabilitacji, w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2016 r., warunkiem obniżenia wpłaty jest terminowe uregulowanie należności za zrealizowaną produkcję lub usługę oraz otrzymanie informacji o kwocie obniżenia. Stosownie zaś do ust. 7 informację o kwocie obniżenia sprzedający przekazuje nabywcy niezwłocznie po uregulowaniu należności w terminie określonym na fakturze. W

przypadku płatności realizowanych za pośrednictwem banku - za datę uregulowania należności uważa się datę obciążenia rachunku bankowego nabywcy na podstawie polecenia przelewu.

Po nowelizacji kwestię tę reguluje art. 22 ust. 2, z godnie z którym warunkiem obniżenia wpłaty jest: (1) udokumentowanie zakupu fakturą; (2) uregulowanie należności za zakup produkcji lub usługi w terminie określonym na fakturze, z tym że w przypadku płatności dokonywanych za pośrednictwem banku za datę uregulowania należności uważa się datę obciążenia rachunku bankowego nabywcy na podstawie polecenia przelewu; (3) udokumentowanie przez nabywcę kwoty obniżenia informacją o kwocie obniżenia wystawioną przez sprzedającego w terminie, o którym mowa w ust. 10 pkt 1.

Obowiązujący w stanie faktycznym niniejszej sprawy art. 22 ust. 2 ustawy przewidywał zatem po stronie uprawnionego podmiotu jako warunek obniżenia wpłaty terminowe uregulowanie należności za zrealizowaną produkcję lub usługę, bez odniesienia do daty oznaczonej na fakturze, oraz otrzymanie wymaganej informacji o kwocie obniżenia od sprzedającego. Nie sposób z takiego brzmienia przepisu wywodzić, że wyklucza on przyjęcie wymaganego terminu płatności na podstawie ważnie wiążącej strony umowy cywilnoprawnej, a nakazuje bezwzględne przyjęcie, wyraźnie błędnie i sprzecznie z taką umową, oznaczonego terminu na fakturze VAT przez wystawcę faktury. Taką wykładnię przepisu wspiera także odmienna regulacja wynikająca z jego nowelizacji od dnia 1 lipca 2016 r.

W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego brak jest ustawowych i racjonalnych argumentów przemawiających za koniecznością ponoszenia przez przedsiębiorcę, do którego mają zastosowanie przepisy ustawy, materialnoprawnych konsekwencji błędów czy zaniedbań innego podmiotu - wystawcy faktury. Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, że zgodnie z łączącą strony umową, spółka zobowiązana była regulować płatności za faktury wystawione przez PPU C. w terminie 14 dni od ich doręczenia. W związku z tym termin płatności spornych faktur został oznaczony przez jej wystawcę w sposób błędny i oczywiście sprzeczny z postanowieniami umowy. Ten oczywisty błąd został następnie skorygowany przez wystawcę fakturami korygującymi.

Wbrew wywodom skargi kasacyjnej, fakt ten nie oznacza niedopuszczalnego, w ocenie organu odroczenia bądź przywrócenia terminu, ani też wydłużenia terminu płatności. Termin płatności należności z faktur w tym wypadku wynosił 14 dni od dnia ich doręczenia, a jedynie został błędnie oznaczony przez wystawcę. Wobec tego weryfikacja wskazywanej przez spółkę daty doręczenia faktur, bądź też innych dowodów zgromadzonych przez organ, pozwoli dopiero na ustalenie czy należność za sporne faktury została uiszczona w terminie, a w konsekwencji prawidłowe zastosowanie w

sprawie wskazanych w zarzutach przepisów [art. 22 ust. 1](#), ust. 2 i ust. 7 ustawy o rehabilitacji.

W tym stanie sprawy Naczelny Sąd Administracyjny, na podstawie [art. 184](#) p.p.s.a., oddalił skargę kasacyjną. O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd orzekł na podstawie [art. 209](#) w zw. z [art. 204 pkt 2](#) i [art. 205 § 2](#) p.p.s.a.